

Níže uvedený článek byl poskytnut k uveřejnění v ročence *Evangelicus* 2024. Nebyl otištěn, aniž by o této skutečnosti byl autor předem informován. S obsahem příspěvku se můžete seznámit zde, na webových stránkách sboru.

Jak (ne)prohrát euforii

(odpozorováno z Plzně)

„Dobří lidé kráčí vyrovnaným krokem, ostatní kolem nich tančí dobové tance,“ píše Franz Kafka v jednom ze svých románů. Za dobové tance lze označit vyvolávání nálad, které ústí buď v euforii nebo zlobu, odpor a bojovnou náladu, apatii, agresi. Za každou krokovou variací stojí taneční mistr, ať už zdejší či ze zahraničí, který si za navrženou choreografii nechá dobře zaplatit. Vždyť o peníze jde na prvním místě.

Je běžné, že zatímco vše negativní (odpor, agrese, atd.) zůstávají kontinuálními, euforie vyprchá. Co je podivuhodné, je fakt, že se už se nikdo moc nestará o to, jak výnos vzešlý z euforie dál zhodnocovat. Spíše se stáváme svědky toho, že získané zahazujeme, jako bychom o to více nestáli. Ve sportovních odvětvích by takovou malomyslnost týmu fanoušci vypískali, v dobách válečných se trestala smrtí. Trenéři v takových případech obvykle ztrácejí stávající angažmá.

Zůstaňme v posledních třech letech. Všechno si pamatujeme. Máme s tím osobní zkušenost. Emoční turbulence začali v našem časoprostoru s příchodem velkého respiračního onemocnění. Začalo to kapitulačním prohlášením někdejší hlavní hygieničky, která svým národům sdělila, že „se nám to stejně nevyhne“. Zpočátku byla stoprocentní obezřetnost na místě. Skutečně se nevědělo, zda nepřišla další ebola. Jakmile Švédsko začalo řešit věc realisticky a opustilo koordinovaný stádní postup, vznikla trhлина v důvěru v to, co tady bylo vnucováno.

Celonárodní euforie spočívala v tom, že jsme měli rouškové manufaktury úplně všude. Šlo skutečně o projev spontaneity? Euforii ze vzájemné ohleduplnosti vystřídalo velmi rychle rozčarování, hněv a spekulace, co za tím je. Tento stav byl posílněn tím, že nikdo nedokázal srozumitelně komunikovat proč to jinde jde jinak a ve spojení s tím, jak si nadobčané dokázali užívat i zakazovaných aktivit, důvěru v systém narušilo zcela. Odvolávání z funkcí a peněžité tresty obraz důvěry vrátit nemohly, protože milionářů se dotknout nemohou. Pokuta neznamená nic a odvolání z funkce je cestou k jiné, lepší, pozici o pár měsíců později.

Stejně zbytečná byla prohlášení o uzavření hranic. V době, kdy si obstarávám diář na následující rok (používám značku, která není v ČR dostupná), bylo německo - polsko - české trojmezí volné jako

kdykoliv předtím. V Žitavě jsem pořídil všechno, co jsem potřeboval a jen fotografie koupeného diáře na Instagramu ze mě zbytečně dělala hrdinu, který dokáže všechno. „Proč straší, z jakého důvodu chtějí být nedůvěryhodnými?“ ptal jsem se sám sebe.

Další euforické období mohla alespoň polovina národa prožívat po parlamentních volbách. Mnohým brzy zaskočilo. V okamžiku sestavování vlády bylo jasné, kdo je leader a kdo protégé.

Nastala válka. Euforii podpory se dočkal napadený stát. Někdo ho podpořil morálně, další se prostě sebrali a zapojili se do bojů na místě. V této situaci jsme začali být konfrontováni s jevem, který byl jakoby z jiného světa. Ve městech i na silnicích jsme začali potkávat luxusní vozy s registračními značkami z ciziny a za volanty obyčejně seděli chlapi, kteří by tou dobou měli být úplně někde jinde. Taková auta si tady pořizují jen milionáři, a tak se ta část společnosti, která žije skromněji začala ptát: „Jak je to možné?“

Nikdo z těch, kteří mohli, nedali na tuto otázku uspokojivou odpověď, respektive vůbec žádnou odpověď. Tím se jen otevřel prostor pro spekulace, zpochybňování a hořkost. Rozuzlení přinesl sám Sluha národa, když zahájil program „včera Maserati, zítra tank“ a svolává své nevěrné domů.

Jsme svědky divotvorných rozhodnutí. Někteří politici už sami na sobě vyzkoušeli, jaké to je stát na poště půlhodinové fronty. Rozšíření rozhlasových a televizních poplatků zbrzdí digitalizaci veřejné správy, protože každý, kdo bude moci, přestane prostředky elektronické komunikace používat. A až se dostanou na silnice sedmnáctiletí a další budou moci jet až stopadesátikilometrovou rychlostí, bude od nás, ze západu Čech, nejpohodlnější cesta do Brna přes Slavonice, Poysdorf a Mikulov.

Není potřeba se hněvat na dezinformátory a trolly. Prohrát euforii dokáží bez cizí pomoci sami ti, kteří z ní vzešli. Protože rozum se v mnoha ohledech odstěhoval do Humpolce a na návrat asi nepomýšlí. Naděje na udržitelný rozvoj samozřejmě existuje. Postačuje aktivní užívání Missio Dei - neuhýbat před působením Ducha svatého. Není to nepřátelský dron. Mít otevřené oči i uši. Následovat Krista. Prosit v modlitbách. Kráčeje vyrovnaným krokem.